

XI.142

Και στὸ σπίτι μας μένει ἓνα ζευγάρι ἡλικιωμένων. Τὰ παιδιά τους παντρεύθηκαν, τὰ ἐγγόνια τους εἶναι μεγάλα, κανεὶς δὲν τοὺς χρειάζεται οὔτε καὶ γιὰ νὰ προσέχουν τὰ βράδια τὰ παιδιά. Κι' ἔχουν τὸν κήπο τους. "Ὅταν λέμε κήπο, μὴ φαντασθεῖτε ἓνα τεράστιο χώρο τριγύρω ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ πολυτελῆ παρτέρια καὶ σπάνια φυτά. Ὁ κήπος τους εἶναι ἓνα κομμάτι χῶμα μπροστὰ στὸ σπιτάκι τους, πού μὲ δυσκολία θὰ χωροῦσε δυὸ καρέκλες. Τόχουν χωρίσει στὰ δυό, ὁ μισὸς εἶναι ὁ λαχανόκηπος ἐκείνου, ὁ ἄλλος μισὸς ὁ ἀνθόκηπος ἐκείνης.

Εἶναι νὰ συγκινεῖσαι νὰ τοὺς βλέπεις μὲ τί ἀγάπη τὸν περιποιούνται.

Πρωῖ πρωῖ θὰ βγεῖ ὁ γεροντάκος νὰ ποτίσει, μὲ τὴ δροσιά. Ὑστερα θὰ ξεχορτίσει, θὰ σκαλίσει. Κατόπιν, μὲ τὴν ποδιά τῆς κουζίνας, ἢ γιαγιὰ θὰ βγεῖ νὰ χαϊδέψει τὶς γαρυφαλιές της, νὰ τοὺς ψυθίσει ἓνα δυὸ λογάκια, νὰ ψάξει γιὰ τυχὸν μπουμπούκια.

Καὶ τί δὲν ἔχει μέσα αὐτὸς ὁ κηπάκος. Κάθε ἐποχὴ καὶ τὰ δικά της. Δὲν τὸν ἔχω δεῖ ποτὲ χωρὶς πράσινο. Τὸ χειμῶνα ἦταν τὰ χρυσάνθεμα, ὕστερα οἱ βολβοί, οἱ φρέζιες, τὰ κυκλάμινα, τώρα οἱ γαρυφαλιές τῆς γιαγιᾶς. Ὁ γέρος καλλιεργεῖ κρεμμυδάκια, μαρούλια, λουβάνες, μαϊντανό, λίγο ἀπ' ὅλα.

Τοὺς χαίρομαι κλεφτά-κλεφτὰ βλέποντας τὰ λευκά τους κεφάλια νὰ σκύβουν μὲ τόση ἀγάπη πάνω ἀπὸ τὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ πού φεύγει σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ πάνω τους καὶ πάει στὴ γῆ, γιὰ νὰ φυτρώσει, νὰ ὀλοκληρώσει τὸν κύκλο. Τοὺς χαίρομαι, χαίρομαι τὰ ἤσυχχα, γεμάτα ὑπομονὴ γηρατειά τους.

"Ἐχουμε κι' ἓνα γατάκι ἄσπρο, παιγνιδιάρικο, πού κυλιέται μέσα στὶς γαρυφαλιές κι' ἀκούει τὰ τρυφερὰ μαλλώματα τῆς γιαγιᾶς.

—Μὴ ψιψίνα, μὴ τὶς γαρυφαλιές μας καὶ θὰ σὲ δείρω. "Ἐλα δῶ, ἔλα στὸ σπίτι.

Περιμένουν ἤσυχχα, θᾶλεγα εὐτυχισμένα. Ἴσως καὶ νὰ μὴ σκέφτονται καθόλου τὸ τέλος, πού ἀναπόφευκτα θὰ πάρει τὸν ἓνα καὶ θ' ἀφήσει τὸν ἄλλο, ἀδιάφορο ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ πρῶτα.

Ἡ φύση μὲ σοφὸ τρόπο φροντίζει νὰ χαιρόμαστε τὸ τώρα, τὴ στιγμή, νὰ μὴ σκεφτόμαστε τὸ αὔριο. Λούδι πού φυτρώνει, λαμπουλὶ πού τραγουδᾷ, ἓνα γατάκι πού παίζει...

Τὶς Κυριακὲς τὸ σπιτάκι ἀλλάζει, παίρνει ὄψη χαρούμενη. Ἔρχονται τὰ παιδιά, τὰ ἐγγόνια. Ἡ γιαγιὰ κόβει ἀκόμη καὶ τὰ γαρυφαλλὰ της γιὰ νὰ στολίσει τὰ βάζα. Τὸ ραδιόφωνο τραγουδᾷ, τὰ παιδιά φωνάζουν, τὸ σπίτι εἶναι ὅλο ζωὴ. Ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ μόνη μέρα πού δὲ βλέπω τὰ λευκά κεφάλια στὸν κήπο. Εἶναι χωμένα στὴν κουζίνα νὰ περιποιηθοῦν τὰ παιδιά. Καὶ τὴ Δευτέρα, πρωῖ πρωῖ, ἀπὸ τὰ ζαράματα, μὲ τὸ γατὶ τὰ πόδια ὁ παππούς ξαναβγαίνει στὸν κήπο. Μιὰ ἄλλη βδομάδα ἀρχί-